

unor proprietari de carusele, expoziții de maimuțe sau jocuri de „ghibăcie“ cu cuțite, belciuge și pistoale, sint păstrate în arhiva primăriei în dosare comune, pe spatele cărora stă un singur cuvânt: „Panorame“.

Din stagiunea aceasta, arhiva sfatului popular local se va îmbogăți, spre bucuria viitorilor cercetători ai trecutului teatrelor noastre, cu dosare noi pe care nu va mai scrie „panorame“ ci „teatru“. Și aceasta, începând cu teatrul care poartă numele lui Eminescu, poet al țării întregi, dar fiu al pământului de la Ipoteștii Botoșanilor.

Orașul acesta, care de 120 de ani se zbate să aibă nu numai o sală de teatru, ci și o trupă proprie, căruia nu i-a fost dat să aibă decât bucuria turneelor, în care gustul pentru teatru a fost așa de puternic și permanent viu, încât a pătruns, în afara saloanelor boierești, și în păturile mai largi de negustori, meșteșugari, slujbași, are astăzi un teatru de stat, care nu va mai sta în bătaia vântului și nu va mai depinde de capriciile lui Petrache Cristea sau Mihalache Popovici.

În locul „soarelor“ din casele vreunor boieri Rosset, Buzdugan sau Goilav, vor începe acum seri de teatru pentru populația largă locală, pentru muncitorii din Suceava, pentru cei de la combinatele forestiere din Vatra Dornei și Fălticeni, pentru cei de la combinatul alimentară din Burdujeni... Se va relua firul unei tradiții vechi, dar se va deschide, de fapt, o poartă nouă.

M. FL.

Repertoriul: problema nr. 1 și la „Țândărică“

Văsurile destul de străvezii ale specificului creației destinate copiilor par să se îndesească de îndată ce încerci să pătrunzi tainele dramaturgiei păpușărești. Să fie aceasta o realitate obiectivă — sau o simplă iluzie optică? Lăsând răspunsul pe seama specialiștilor genului, aș vrea să-mi spun părerea într-o problemă care poate fi privită și prin prisma unor principii mai generale: problema repertoriului.

Ziarele ne-au informat că teatrul „Țândărică“ pregătește pentru stagiunea viitoare două dramatizări după *Harap Alb* și *Ivan Turbincă*, *Păcală* și *Pățaniile lui Hoinărici*.

Patru piese cu totul, dintre care doar ultima pare să aibă contingențe cu realitatea zilelor noastre. Și această „rara avis“ e o traducere...

Situația aceasta deloc îmbucurătoare a făcut și obiectul unei discuții la care au participat mai mulți scriitori pentru copii. S-au vinturat atunci multe idei, a căror înfăptuire ar înlesni teatrului „Țândărică“ înfringerea dificultăților pe care — după unele păreri — le încearcă.

Este lăudabilă strădania de a prezenta pe scenă figuri atât de populare ca Harap Alb, Ivan Turbincă și Păcală. Mă întreb însă dacă micii spectatori nu simt nevoia și a unor alt fel de personaje, purtate de aripile fanteziei pe tărîmuri mai apropiate de prezentul și viitorul care a intrat în viața noastră odată cu fulgerările sputnicilor. Scriitorii pentru copii au creat o seamă de basme în care eterna luptă între bine și rău capătă sensuri noi, slujind cu mai multă adresă educației comuniste a tinerei generații. Pot fi amintite: *Nică fără frică* de Nina Cassian, *Poveștile celor trei mincinoși* de Vladimir Colin, *Prăștia năzdrăvană* de Gica Iuteș etc. Se oferă de asemenea atenției, cu întreaga lui varietate de teme și posibilități scenice, filonul științifico-fantastic. Unde, dacă nu în teatrul de păpuși, pot fi valorificate mai bine plămuirile îndrăznețe ale celor care descriu deplina înflorire a epocii atomice și a unor vremuri care depășesc și era noastră?...

Dar carența cea mai arzătoare rămîne, fără îndoială, crearea unor piese inspirate din viața de azi a copiilor, care să dezbată probleme ale contemporaneității. Teatrul de păpuși nu poate să se țină la o parte de efortul desfășurat în această privință pe celelalte fronturi ale creației destinate celor mici. Teoriile despre „specificul păpușăresc“ nu pot justifica absența îndelungată din repertoriu a unor asemenea lucrări.

De obicei, la acest capitol, se invocă „nereușita“ piesei *Străjerul mării* de Mihail Stoian, piesă care aducea pe scenă pionieri și problemele lor. Trebuie spus că, cu toate slăbiciunile inerente începutului, *Străjerul mării* inaugura șirul de piese actuale, așteptate cu nerăbdare de copii. Din păcate, teatrul a abandonat această cale promițătoare. Nu se poate spune că scriitorii sint absolviți de răspundere. Dar dacă ar fi fost solicitați cu perseverență și — mai ales! —

cu convingere, roadele n-ar fi întârziat să se arate.

Aceste observații sumare nu urmăresc doar să constate existența unei stări de fapt. Le-aș dori eficiente în sensul unei îmbunătățiri „din mers” a repertoriului teatrului „Țândărică”, lucru care nu mi se pare cu neputință nici acum, în preajma deschiderii stagiunii.

Ion HOBANA

Un exemplu

O sală micuță de cămin cultural. Sute de spectatori au invadat pur și simplu sala, blocând intrările și ieșirile. Scena liliputană nu mai are nici o deschidere. Pe unde vor ieși și vor intra actorii? Cineva dă o idee: fereastra. Direct dintr-un camion transformat în cabină de machiaj, actorii intră pe scenă prin fereastră.

Așa a decurs spectacolul actorilor băcăuani în satul Șerbești din Piatra Neamț, unde printre spectatori se afla și moș Vasile Chelaru de 96 de ani și care nu mai văzuse teatru din 1888, de pe vremea cătăniei — după cum ne relatează un confrate băcăuan.

Odată cu închiderea stagiunii, urmînd un proiect conceput cu luni în urmă, actorii Teatrului de Stat din Bacău au ținut să fie prezenți pe ogoare în toul campaniei agricole. 35 de sate au fost trecute pe harta unui turneu efectuat în condiții grele dar în fața unor înflăcărați spectatori. Spectacolul muzical *Cu cîntec și veselie*, scris de actorul local Florin Gheuca și de Radu Mircea Rătescu și regizat de artistul emerit I. Niculescu-Brună, cuprinde scenete și monoloage, cîntece și snoave, îndeamnă spectatorii să plivească „buruienile” vorbăriei, birocrăției, delăsării, chiulului și beției.

Interesant e faptul că fiecare spectacol (din care face parte și piesa într-un act *Bărbatul fără opinci* de M. Leonard) este urmat de un concurs ad-hoc „Cine știe ciștigă”.

Examinator: actorul Florin Gheuca. Întrebări: date privind gospodăria agricolă colectivă din sat, metode agrotehnice, opere inspirate din viața satelor. Premii: numeroase cărți.

În loc de o altă încheiere aș vrea să citez cuvîntul colectivului din programul spectacolului:

„Spectacolul de astăzi *Cu cîntec și veselie* se prezintă în 35 sate din regiunea noastră. În felul acesta, colectivul Teatrului de Stat din Bacău duce la îndeplinire una din acțiunile sale menite să ajute la intensificarea vieții culturale de la sate. Fiindcă în afară de spectacole, artiștii noștri instruiesc o serie de echipe de amatori care activează pe lingă căminele culturale, îndrumă recitatori și cititori artistici și sprijină munca colșurilor roșii de la trei gospodării colective.

Așa înțelegem noi să fim de folos țărânimii muncitoare în fața căreia stau sarcinile mărețe trasate la Consfătuirea de la Constanța”.

Al. P.

Ambalaje pentru... cîrlige

Să presupunem că într-o bună zi ați vedea în vitrinele librăriilor o carte grosicioară cu titlul „Impotriva hoției, pentru apărarea bunului obștesc!” Atrăși de problemă, cumpărați impunătorul volum. Îl frunzăriți și — lucru inevitabil — vă opriți la tabla de materii. Constatați astfel că lucrarea achiziționată cuprinde următoarele trei capitole: *Despre modul în care se pot delapida bani în instituții* (160 pagini); *Metode variate pentru falsificat acte contabile* (140 pagini) și ultimul capitol *Cum se pot fura materiale din întreprinderi* (180 pagini). La sfîrșitul cărții un capitol sub titlul: *Concluzie* (1/8 pagină) cuprinzînd următorul text scris cu litere de afiș: *Combătînd aceste metode de furt, luptați împotriva hoției, pentru apărarea bunului obștesc!*

Ce părere ați avea despre o asemenea carte al cărei titlu real ar trebui să fie: „Manual pentru hoți și delapidatori” sau „O mie una metode de hoție pentru amatori și profesioniști”? Desigur, o părere proastă. Din fericire, nimeni nu are de gînd să editeze o asemenea carte. În schimb, un procedeu aproape asemănător se folosește pe ici-colea. Doriți cîteva exemple?

În spectacolul *Între noi femeile*, unul dintre cele mai „reușite” din acest an ale Teatrului satiric muzical „C. Tănase”, o talentată cîntăreață de muzică ușoară ia atitudine fățișă împotriva rock-and-rollului. Cum se desfășoară această viguroasă luare de poziție? Orchestra atacă un rock în-